

работа. Години подъ редъ азъ не чухъ нищо за него. Никжде не го и срещнахъ.

III.

СИЛЕНЪ пролѣтенъ дъждъ ненадейно завалѣ и ме свари насрѣдъ улицата безъ чадъръ и горна дреха. Хората по улицитѣ забѣгаха като подгонени. Всѣки бързаше да се подслони на сушина. Азъ затичахъ по улицата и затърсихъ, де да се укрия отъ дъжда. Всички дюкяни бѣха още затворени. Предъ входа на едно голѣмо здание видѣхъ струпани хамали и ваксаджийчета. Прибѣгнахъ до тѣхъ и се скрихъ въ полугъмния входъ. Отърсихъ мократа си шапка и затропахъ да изида обувщата си. Следъ това се загледахъ въ случайнитѣ си приятели. Отъ единъ жгълъ се носѣше неопредѣленъ шумъ и глъчка. Това стана за мене интересно. И отидохъ при една група отъ хамали. Между тѣхъ нѣкой говорѣше:

— Свалете шапки!... Така се поздравлява!... Нима не знаете кой съмъ азъ!...

И много други несвързани думи говорѣше този чудакъ-смѣшникъ или лудъ, който забавляваше своитѣ другари.

Като се мъчехъ да видя човѣка, който говори, той весело изведнажъ извики и съ единъ скокъ се намѣри предъ мене.

— О, стари приятелю! Хей, трезвенико! Отъ кога не сме се виждали!.. Дай ми петъ лева... за твое здраве.

Предъ мене стоеше единъ жалъкъ човѣкъ. Брадясалъ, съ смачкано бомбе на главата, съ дрехи, висящи като парцали по измършавѣлото тѣло.

Гледахъ и се чудѣхъ.

— Ха! Не ме ли позна? Азъ съмъ Максимъ! Твоятъ старъ приятель Максимъ!

Да бѣха ме ударили съ чукъ по главата, не бихъ се толкова замаялъ, както отъ думитѣ на тоя жалъкъ човѣкъ.

— Максиме, до тукъ ли стигна? Така ли трѣбваше да те видя следъ толкова години? — сподавено, отъ жалъ и мъжа, му заговорихъ, като хванахъ мръснитѣ му рѣце.

— Е, че какво? Менъ ми е добре. Нѣ, азъ съмъ царъ на тия дриплювци... Мирно, мой народе, свалете шапки!.. — пакъ започна своитѣ несвързани приказки Максимъ...

— Господине, той е лудъ, — пришепна нѣкой на ухото ми. — Не го дразнете.

Азъ извадихъ една банкнота и я пхнахъ въ ржката на продажващия да вика Максимъ. И бързо излѣзохъ отъ тоя случаенъ подслонъ. Дъждътъ вече бѣше попростаналъ. Съ ситни капчици се дооеждаха облацитѣ, които като разкжсани кълба бързо бѣгаха по небето. Небесната синина между тѣхъ успокои развълуваното ми сърдце и азъ тръгнахъ по измитата улица, като мислѣхъ за нещастната сжда на моя добъръ нѣкогашенъ приятель.

Никола Никитовъ

Мина лѣто, есенъ драга чака весело на прага. Вечъ е житото въ хамбари, рудо стадо е въ кошари.

Подъ овошки плодни спира градинарѣтъ и събира жълти круши, дюли златни зарадъ зимни дни благати.

Катеричка сива трупя жълждъ въ своята хралупа, та храница да си има, че е дълга пуста зима.

Мишка — животинка полска — сбира мѣхъ и шума горска, а мецана съ лапи кжси къснозрѣли дрѣнки търси.

Само гаргитѣ зловещо все се каратъ, бѣбрятъ нѣщо — глупави сж, не разбиратъ зименъ запасъ да събиратъ.

Азъ пѣкъ чантата ще взема и тетрадката голѣма, въ школо да се уча тамо, да не ходя въ тѣмно мамо!

Емануилъ п. Димитровъ